

zajčkov pred njim. Ves upehan in utrujen ne ve kaj početi. Pot je lil po njem kar curkoma.

K sreči pride zdaj ravno do nekega znamenja, ki je stal poleg ceste. Iz njega zasliši rešilen glas: »S ploskom jih, s ploskom! In o čudo! On jame mahati po njih s ploskom in izginili so kakor dim. Odslej ni nikdar več zaklel, kajti vedel je, da so bili to hudički v zajčjih podobah in glas iz znamenja, da je bil božji.

Kaj hudič naredi onemu, kdor ga kliče

Gori pod Blegašem nekje je prebival svoje dni gospodar, kateri je imel dva sina. Oba sta znala poprej in bolje kleti kakor pa moliti.

Ko je starejši malo odrasel, pasel je ovce svojega očeta, mlajši pa je za kratek čas ž njim hodil.

Nekega večera, ko je deževalo, kakor bi iz škafa lilo, je starejši sin zopet preklinjal, kakor da bi lešnike iztresal, da je bilo še celo očeta strah. Šli so počivat. Starejši sin je šel na hlev v slamo, mlajši je pa v hiši ostal za pečjo. Komaj zasmrči starejši sin, kar ga nekdo po imenu pokliče. Silno se prestraši zaslišavši nek nenavaden glas. Ali komaj se dobro zave, že čuti okoli sebe močne kosmate roke z dolgimi kremplji, ki so se mu močno v kožo zabadali. In kjer ga je držala kosmata roka, ga je peklo, kakor ogenj.

On kliče na vse grlo očeta na pomoč, ali vse zaman, kosmatinec ga vleče čez vrt doli za plot. Na fantov klic se oče zbudi in pride gledat, kaj je sinu, ki tako kriči. Ko ga ne najde na hlevu, gre na vrt in kliče, a on se ne oglasi več. Drugega ni bilo kakor velik smrad po vrtu, da je komaj prestajal in pa ožgana tla. Ko pa le ogleduje čudno prikazen na tleh in gre za njo proti plotu, zagleda onstran v grmovju veliko črno repato pošast človeške podobe, iz katere je ogenj švigal. Oče se je tako ustraši, da se kar ganiti ne more. Hudič pa se mu reži ter pravi: »Le pojdi sem, bom pa še tebe požrl, zdaj že kosti obiram.« Ves prestrašen se oče prekriža ter gre nazaj.

Pravijo, da so še dandanes od tistega časa vsa tla na vrtu ožgana, kjer je hudič fantalina vlekel za plot.

Odslej je pa moral mlajši sin ovce na pašo goniti, kateri pa ni bil nič boljši od brata, samo mlajši je bil od njega.

Enkrat na paši prepeva prav pohujšljive pesmi, ki se jih je od svojih pajdašev naučil. Kar pride nek čuden fantalin v rdečih hlačicah, zeleni kamižoli in višnjevi kapici. Imel je pri sebi majhen voziček in še ž njim vozil po grmovji, po travnikih ga je pa za sabo vlekel. Ta čuden fantiček sili prepevajočega pastirčka, naj se k njemu na voziček usede. Izpočetka pastirček ni kaj maral za njegovo prigovarjanje, marveč ga je le meril z očmi od nog do glave. Naposled se pa vendar vda in se usede na voziček. Zdaj pa fantiček zabrlizgne, da je skozi ušesa letelo, in požene voziček, da je letel skozi grmovje in goščavo, kakor strela. Pastirček jame jokati in vpiti pa nič ne pomaga. Bolj ko vpije, bolj jo gre.

Ko pridrvita doli v goščavo, zagleda pastirček pred seboj na vozičku kosmatega hudička, ki se mu prav preklensko riga in krohota. Hipoma prideta na nek prostor, ki ni bil nič poraščen.

Tukaj je bil k sreči nek oglar, ki je kopo kuhal in ki je pastirčka poznal. Zagledavši dečka vsega krvavega in raztrganega se zelo prestraši in zakliče: »Jakec, kam pa letiš tako po živinsko? Svet križ božji! Ali te sam peklenšček podi?«

Pri tej priči se pa pastirček zave ter obstane. Zdaj pa ne vidi več ni fantička hudička ni vozička, kakor le samo piš po grmovju naprej mu še bije na uho.